

LJUBLJANSKI ŠKOFIJSKI LIST

Letnik LXXIX. Ljubljana, 7. decembra 1942-XXI. Štev. 11.

Izhaja mesečno. — Leto 1942. — Naročnina: 20 lir letno.

49.

Posvetitev brezmadežnemu Srcu Marijinemu.

Dne 31. oktobra letos je sv. oče papež Pij XII. ob priliki radijskega nagovora portugalskim katoličanom posvetil katoliško Cerkev in ves svet brezmadežnemu Srcu Marijinemu in je Kraljico miru prosil za mir in za tiste milosti, ki morejo v hipu sprebrniti človeška srca — dobro vedoč, da miru na svetu ne more biti, če se ne spremeni mišljenje ljudi, tako odgovornih vladarjev kakor tudi celih narodov.

Kako je prišlo do te posvetitve?

V tretjem prikazanju v Fatimi, 13. julija 1917, je Mati božja dovolila trem pastirčkom: Luciji, Frančišku in Jacinti za hip pogledati trpljenje pogubljenih duš v peklu in potem od groze trepetajočim rekla: »Videli ste pekel, kjer končavajo duše ubogih grešnikov. Da bi grešnike obvaroval pogubljenja, hoče Gospod uvesti pobožnost do mojega brezmadežnega Srca. Če se bo storilo, kar vam bom povedala, bo rešenih mnogo duš in bo mir. A če se to ne bo storilo, če ljudje ne prenehajo žaliti Gospoda, se bo pokazala božja pravičnost z novimi kaznimi. Zločesta propaganda bo razširila v svetu svoje zmote, povzročila vojske in preganjanje Cerkve; mnogi dobri bodo mučeni, sveti oče bo mnogo trpel, nekateri narodi bodo uničeni...«

»Vojska (1914—1918) gre h koncu. A če ne prenehajo žaliti Gospoda, bo v kratkem pod naslednjim papežem izbruhnila druga, še hujša vojska. Ko boste videli neko noč neznano svetlobo, vedite, da je to znak, ki ga vam daje Bog, da je blizu kazen za toliko njegovih zločinov: vojska, lakota, preganjanje Cerkve in papeža... Prišla sem, da dosežem posvetitev sveta mojemu brezmadežnemu Srcu in zadostilno obhajilo na prve sobote v mesecu. Če bodo poslušali moje želje, bo gorje odvezeto ali omiljeno... Končno bo moje brezmadežno Srce slavilo zmago.« Tako poroča nekdanja pastirica v Fatimi sestra Marija Lucija v avgustu 1941 škofu v Leiriji. Kako bo zmagalo brezmadežno Srce Marijino, ne pove, ker je morda to oni del skrivnosti, katerega še ne sme odkriti, pač pa dostavlja, da »se bo od Marije zahtevana posvetitev njenemu brezmadežnemu Srcu izvršila, da se bo nato spreobrnila Rusija in bo svetu dodeljena doba miru.«¹

Skrivnost božja je, zakaj je smela Lucija to razodetje Marijino odkriti šele po petindvajsetih letih. Kolikor skušamo po človeško doumeti božje načrte, moremo reči, da svet prej še ni bil pripravljen za takšno posvetitev,

¹ P. L. G. da Fonseca S. J. Le meraviglie di Fatima pag. 33—34. Obširneje poroča o fatimskih prikazovanjih knjiga: Fatima, ki jo je izdal v Mladinski založbi Srečko Zamjen in je pravkar izšla v II. izdaji.

ki bi spremenila grešno mišljenje ljudi. Bog je videl, da po zadnji svetovni vojski ljudje niso nehali žaliti, grozno žaliti njegovo neskončno ljubezen, da jih bo torej morala zadeti nova, hujša šiba, preden spoznajo svojo grešnost, ki jih vodi v časno in večno pogubo. Zdaj je prišel primeren čas, zdaj so ljudska srca bolj omehčana, zato je smela sestra Marija Lucija razodeti skrivnost, in papež, skupni oče velike krščanske družine, namestnik Onega, kateremu je dana vsa oblast v nebesih in na zemlji, od katerega ima naloženo skrb za vse, z njegovo krvjo odrešene duše, ki bivajo na vesoljnem svetu, je izvršil od Marije zahtevano posvetitev njenemu brezmadežnemu Srcu.

Da bomo deležni sadov posvetitve, ki jih je Mati božja obljubila, se moramo tudi mi posvetiti brezmadežnemu Srcu Marijinemu.

Sveti oče nas je že posvetil, a mi se moramo papežu pridružiti ter odkrito, iskreno in ponižno ponoviti papeževu molitev, da tako odpremo svoje duše onim milostim, katere nam Marija namerava posredovati in ki so zmožne spremeniti človeška srca tako, da bodo z božjo pomočjo mir pripravila, sklenila in zagotovila.

To posvetitev more opraviti vsak poedini vernik zase, pa tudi posamezne družine, organizacije in društva, kakor Marijine družbe, Katoliška akcija, redovne družine, zavodi itd. In prav je, da se po primerni pripravi take posvetitve vrše in da papeževu posvetilno molitev večkrat ponavljamo, saj je sv. oče podelil posebne odpustke za to.

Poleg teh bolj zasebnih posvetitev se bo posvetila Marijinemu brezmadežnemu Srcu vsa škofija, t. j. vsi duhovniki, svetni in redovni, ter vsi verniki od najmlajših do najstarejših, in sicer brez šumnih zunanjih slovesnosti, pač pa po temeljiti notranji duhovni pripravi. Ta načrt je posebej odobril sv. oče v avdienci 19. novembra letos.

Kako se bomo pripravljali?

S tem da pobožno opravimo pobožnost peterih prvih sobot. Kakšna je ta pobožnost in kako se opravlja?

Luciji je Marija pokazala svoje Srce in ji naročila: »Glej, hčerka moja, moje Srce, obdano s trnjem, s katerim ga nehvaležni ljudje vsak trenutek prebadajo s svojimi kletvinami in nehvaležnostmi. Vsaj ti me skušaj potolažiti in v mojem imenu oznanjaj obljubo, da bom ob smrtni uri pomagala z osemi za zveličanje potrebnimi milostmi vsem tistim, ki bodo na prve sobote peterih zaporednih mesecev opravili sv. spoved, prejeli sv. obhajilo, molili en del rožnega venca ter mi delali družčino petnajst minut premišljevale skrivnosti rožnega venca z namenom, da mi nudijo zadoščenje.«²

Prve sobote v mesecu — dnevi zadoščevanja brezmadežnemu Srcu Marijinemu z zadostilnim sv. obhajilom! To je Marijina želja. Tudi naš narod ima dolžnost zadoščevanja, saj se je silno razširila grda razvada preklinjanja in žaljenja brezmadežne Device s tujimi izrazi.

V zvezi s pobožnostjo prvih petkov bomo opravljali še pobožnost prvih sobot. Zadostilne pobožnosti Srcu Jezusovemu ne bomo opustili, ampak oboje združili. Češčenju presvetega Srca Jezusovega bomo dodali še češčenje Marijinega Srca. Saj ima Jezus svoje človeško Srce, katero častimo in molimo kot sedež in simbol neizmerne božje ljubezni do nas, od svoje brezmadežne Matere. Brez Marije bi ne imeli Jezusa. Obe Srci sta si najbolj podobni — le da je Jezusovo Srce združeno z drugo božjo

² Ibid. pag. 220—221.

osebo, dočim je Marijino Srce zgolj človeško, kakor naše, pač pa sedež najlepših čednosti v najvišji meri.

Spovedi na prvo soboto ni treba, ker jo opravimo že za prvi petek, samo toliko se moramo žrtvovati, da še v soboto gremo k sv. obhajilu. Poleg obhajila hoče Marija, da molimo isti dan — kadar koli in kjer koli — en del rožnega venca in da četrť ure — kolikor traja rožni venec — v duhu z Marijo preišljujemo eno ali drugo skrivnost rožnega venca, da ji tako delamo družčino v ljubezni, hvaležnosti in sočutju. Vse to pa z namenom, da Mariji zadoščujemo za vso nehvaležnost ljudi, zlasti za tisto, ki se kaže v kletvah in grdenju njenega svetega imena. Rožni venec in preišljevanje moremo opraviti zasebno zase ali pa skupno v cerkvi. Za preišljevanje bo dobro služila drobna knjižica, prirejena po p. Magni S. J.: Naš odgovor na sporočilo iz Fatime, ki bo v kratkem izšla, katere cena ne bo višja od treh lir, da si jo vsak lahko nabavi in jo uporablja za svojo zadostilno pobožnost. Najprikladneje bo, da je ob prvih sobotah pred mašo s skupnim zadostilnim sv. obhajilom četrturen nagovor za skupno preišljevanje, med mašo pa se moli en del rožnega venca. Molitev za svetost duhovnikov (duhovniška sobota) se po maši opravi kakor doslej (Past. inštr. str. 19—21).

Za to pobožnost peterih prvih sobot nam obljublja Marija svojo posebno pomoč ob zadnji uri. Ona, ki je zaradi svojega božjega Materinstva in svoje soudeležbe pri odrešilnem trpljenju Jezusovem Srednica vseh milosti, bo ob najodločilnejši uri človekovi posredovala vse milosti, ki so potrebne za zveličanje vsem, ki so pet prvih sobot v mesecu opravili zadostilno pobožnost. Tako se dopolnjujeta obljubi Jezusova in Marijina. — Blagor tistemu, kateremu je ob smrti naklonjeno presveto Srce Jezusovo in mu posreduje vse potrebne milosti brezmadežno Srce Marijino!

Kakor smo skupno ob veliki udeležbi opravljali pobožnost deveterih prvih petkov v zadoščenje presvetemu Srcu Jezusovemu, tako opravimo še pobožnost peterih prvih sobot. Začnemo z novim letom: prva sobota je dne 2. januarja — v soboto prvega maja pa bomo to pobožnost sklenili. Potem bomo še ves maj pri šmarnicah svoje duše pripravljali in se zadnjo nedeljo meseca, t. j. 30. maja, vsi skupaj: škofija in vsaka posamezna župnija in duhovnija posvetili brezmadežnemu Srcu Marijinemu. Zaupam v pomoč brezmadežne Device, da se bomo s to pobožnostjo primerno pripravili za sveto dejanje posvetitve, ki nam bo prineslo obilno milosti in rešitev v vsakem pogledu.

Vse duhovnike, zlasti pridigarje, katehete in spovednike, prosim pri ljubezni do brezmadežne Matere, da seznanijo vernike s to pobožnostjo, da uporabijo advent in božične praznike za to, da čim učinkoviteje povabijo vernike, da se udeležujejo pobožnosti peterih prvih sobot in se čim temeljiteje pripravijo na skupno posvetitev brezmadežnemu Srcu Marijinemu, medtem pa že zasebno pogosto ponavljajo posvetilno molitev, ki jo je sestavil papež Pij XII. sam in jo obdaroval z odpustki. Duhovniki naj za gorečo propagando te pobožnosti pritegnejo vnete vernike, zlasti člane Marijinih družb, da bo številčna udeležba tem večja in nadnaravni sadovi v dušah tem obilnejši in da kmalu doživimo uresničenje Marijine napovedi: spreobrnjenje velikega naroda in daljšo dobo miru pod materinsko vlado Kraljice nebes in zemlje.

V Ljubljani, na prvi petek decembra 1942.

† Gregorij,
škof.

Posvetilna molitev sv. očeta Pija XII. Marijinemu brezmadežnemu Srcu.

Kraljica presvetega rožnega venca, pomoč kristjanov, pribežališče človeškega rodu in zmagovalka v vseh bojih za Boga, ponižno pokleknemo pred tvoj prestol, v trdnem zaupanju, da bomo dosegli usmiljenje in prejeli milost, potrebno pomoč in obrambo v sedanji stiski, ne sicer zaradi našega zaslužnja — saj ga nimamo —, ampak edinole zaradi neizmerne dobrote tvojega materinega Srca.

Tebi, tvojemu brezmadežnemu Srcu, se v tej usodni uri človeške zgodovine izročimo in posvetimo, ne le v zvezi s sveto Cerkvijo, skrivnostnim telesom tvojega Jezusa, ki trpi in krvavi na toliko delih in na toliko načinov, ampak tudi z vsem svetom, razkranim v divjih sporih, zažganim v požaru sovraštva kot žrtev lastne zlobe.

Naj te ganejo tolike tvarne in duhovne razvaline; tolike bolečine, tako velike bridkosti očetov in mater, ženinov in nevest, bratov in sestra in nedolžnih otrok; naj te gane toliko v cvetu uničenih življenj, toliko teles, raztrganih v strašnem klanju, toliko duš v mukah in smrtni grozi, toliko duš v nevarnosti, da se na veke pogube.

Ti, Mati usmiljenja, izprosi nam mir od Boga! Izprosi nam predvsem tistih milosti, ki morejo človeška srca v hipu spreobrniti, milosti, ki pripravljajo, sklepejo in zagotavljajo mir! Kraljica miru, prosi za nas in daj vojskujočemu se svetu mir, po katerem narodi hrepene, mir v resnici, pravici in ljubezni Kristusovi. Daj nam mir orožja in mir v dušah, da se bo v miru in redu razširjalo božje kraljestvo.

Sprejmi v svoje varstvo nevernike in vse, ki bivajo še v smrtni senci; podeli jim mir in daj, da jim vzide Sonce resnice in bodo tako mogli skupaj z nami pred edinim Odrešenikom sveta ponavljati: »Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so Bogu po volji!« (Lk 2, 14.)

Narodom, ki jih loči zmota ali razkol, zlasti tistim, ki gojijo posebno pobožnost do tebe in ki med njimi ni bilo hiše, kjer ne bi v časti imeli tvoje častitljive podobe (danes morda skrite in shranjene za boljše dni), podeli mir in jih privedi nazaj k eni čredi Kristusovi, pod vodstvo edinega in pravega Pastirja.

Izprosi mir in popolno svobodo sveti božji Cerkvi; zajezi razlivajočo se poplavo novega poganstva; budi v vernikih ljubezen do čistosti, vnemo za pravo krščansko življenje in apostolskega duha, da bodo množice tistih, ki služijo Bogu, rastle po zaslugah in po številu.

Končno, kakor sta se Srcu tvojega Jezusa posvetila Cerkev in ves človeški rod, da bi jim bil On, ki so vse upanje vanj položili, znamenje in poročstvo zmage in rešitve, prav tako se danes za vedno posvetimo tudi tebi in tvojemu brezmadežnemu Srcu, o Mati naša in Kraljica svetá, da bi tvoja ljubezen in tvoje varstvo pospešila zmagoslavje božjega kraljestva, da bodo vsi narodi, pomirjeni med seboj in z Bogom, tebe blagrovali in s teboj zapeli od kraja do kraja svetá večni Magnificat slave, ljubezni in hvaležnosti Jezusovemu Srcu, v katerem edinem morejo najti Resnico, Življenje in Mir.

(3 leta odpustka; popolni odpustek enkrat v mesecu, če se moli molitev vsak dan. Pij XII., 17. novembra 1942.)

50.

Bratovščina sv. Družine.

Za petindvajseto obletnico svojega škofovskega posvečenja, na predvečer praznika vnebohoda 1942, je omenil sv. oče v svojem govoru tudi »široko fronto zaskrbljenih in ranjenih družin, ki se razteza po vsem svetu«. Zaskrbljenih in ranjenih družin — kakor sunek v srce nas zaboli ta beseda, če jo obrnemo na naše sedanje bridke družinske razmere. Toda tisočero gorje bi nam bilo prihranjeno, zabranjen in odstranjen bič, ki je padal vsekrižem po slovenskem hrbtu, ko bi se bili res člani naših družin po mestih in selih vsaj v pretežni večini zbirali večer za večerom pred podobo nazareške Družine in snovali urejeno družinsko življenje, ki se ne dá voditi prevratnim nagonom, maščevalnim težnjam, samoljubnim nagnjenjem, ampak si prizadeva izoblikovati v človeku božjo pobodo. Ali nam bo ta bridka skušnjava dovolj krepak nauk, da ne bo naših družin z dobrim duhom napolnila in v dobrem duhu ohranila ne prosvetljenost, ne gospodarski napredek, ne politična moč, ampak le blagoslov skromne, a vsemu človeštvu v zgled postavljene svete nazareške Družine?

Za leto 1941. zaradi nastalih razmer ni bilo izdano poročilo o škofijski bratovščini sv. Družine.

Za leto 1942. je poslalo 32 župnij Ljubljanske pokrajine poročilo, da imajo vpisanih v bratovščino sv. Družine 4196 družin s 23.497 člani. Le pet župnij pokrajine, ki so lani navedle 723 družin s 3606 člani, to leto ni poslalo poročila, vendar mislim, da so vsaj ohranile dosedanje število. Naj vse te navedene župnije — in druge, ki so dalj časa poročila opustile — na nedeljo sv. Družine, dne 10. januarja 1943, zvesto opravijo posvečenje sv. Družini. Druge župnije pa, ki doslej še niso razumele znamenj časa, naj posvečenje sv. nazareški Družini povsod vpeljejo in z njim vsakdanji družinski rožni venec — našo edino rešitev.

V Ljubljani, dne 6. decembra 1942.

† Gregorij,
škof.

51.

Božična polnočnica.

Za letos velja isti odlok kakor lani (Škof. list 1942, štev. 9-12, str. 79). Namesto opolnoči se opravi sv. maša na božično vigilijo popoldne. Ura naj se nastavi tako, da se maša konča nekoliko pred uro zatemnitve in da morejo tudi bolj oddaljeni verniki priti domov pred policijsko uro. Pri tem je upoštevati, da letos uradna ura ni pomaknjena naprej kakor lani. Jejunium eucharisticum veže mašnika štiri ure pred začetkom maše.

52.

Facultas absolvendi a censura can. 2350, § 1.

Vsem spovednikom v krajih, od koder z Ljubljano ni poštne zveze, dajem pooblastilo, da smejo disponirane penitente odvezovati od izobčenja zaradi procuratio abortus (kan. 2350, § 1), da jim le naložijo krivdi primerno pokoro. To pooblastilo velja, dokler je poštni promet zaprt.

V Ljubljani, dne 6. decembra 1942.

† Gregorij,
škof.

Pastoralne konference v l. 1941.

V l. 1941 so se pastoralne konference izvršile po določbah škofijske sinode iz l. 1940, ki jih obsega Zakonik ljubljanske škofije v čl. 42.—50. Na žalost se niso mogle izvršiti v vseh dekanijah. Nobena konferenca ni bila mogoča v dekanijah, ki ne spadajo v Ljubljansko pokrajino. V leskovški dekaniji ni bila mogoča, ker se je tudi v malo župnijah, ki spadajo v Ljubljansko pokrajino, meja pogosto menjala. Zaradi izredno težkih razmer se je morala opustiti pomladanska konferenca v dekanijah Kočevje in Ribnica. Drugod sta bili povsod obe, tako da je bila pomladanska konferenca v devetih, jesenska pa v enajstih dekanijah. Zaradi izrednih razmer se je v šestih dekanijah pomladanska konferenca mogla izvršiti šele v poznem poletju.

Sicer sta se pa obe konferenci povsod izvršili v redu in po predpisih. Udeležba je bila na splošno dobra. Skoro povsod je bilo poleg domačih gospodov navzočih tudi več gostov, ki živijo v teh krajih. Gospodje, ki so bili zaradi bolezni ali zaradi drugih nujnih poslov zadržani, so se po večini zadostno pismeno opravičili.

Kar se tiče predpisanih referatov, ni bilo docela ustrezno čl. 44. Z. lj. šk. V nekaj dekanijah so vsi gospodje, ki so v to obvezani, napravili za obe konferenci oba referata. Ponekod so nekateri izdelali prvega, drugi drugega. Nekaj referatov je bilo predloženih šele naknadno po konferenci. Precejšnje število gospodov ni napravilo nobenega referata. Nekateri so se opravičili z več ali manj tehtnimi razlogi, drugi nič. Ker je tvarina za obe konferenci objavljena že v začetku leta, si gospodje, ki se pripravljajo za župnijski izpit ali na triletne izpite, lahko čas tako razdele, da referatov ne bodo opustili.

I.

Tvarina pomladanske pastoralne konference je bila:

A. *Dogmatični nauk o bistvu in delovanju posvečujoče in dejanske milosti — poljudno razložen.*

Po določbah Zakonika je namen pastoralnih konferenc obnavljanje teološkega znanja po poglavjih in naobračanje tega znanja na praktično dušno-pastirsko življenje. Nauk o milosti je prišel prvi na vrsto, ker je najvažnejši za krščansko življenje. Zakaj normalno krščansko življenje živi, kdor je stalno v posvečujoči milosti. Trud dušnega pastirja naj gre torej za tem, da bo dosegel pri večini vernikov, da bodo živeli v posvečujoči milosti. Ljudje morajo spoznati veliko vrednost milosti, da jo bodo cenili nad materialne dobrine. Zato je treba o milosti veliko govoriti, pa dobro, jasno, nazorno in poljudno govoriti. To pa ni tako lahko. Nauk o milosti je abstrakten, težak in sami se zavedamo, da so naše tozadevne razlage večkrat previsoke.

Predloženi referati kažejo, da so gospodje nauk o milosti temeljito preštudirali. Nekateri so ga podali zelo lepo sistematično, teološko neoporečno, pa vendar premalo poljudno. Drugi so v svrhu ponazoritve rabili lepe prilike, citate sv. pisma in cerkvenih pisateljev, primere iz narave, moderne tehnike in vsakdanjega življenja in tako izdelali bolj ali manj poljudne, nekateri naravnost odlične referate.

V debati se je tudi izneslo obilo načinov za ponazoritev tega nauka in tako so gospodje s te konference odnesli mnogo novega praktičnega znanja za razlago velike vrednosti milosti. Naš narod je dobičkaželjen. Izrabimo to težnjo, da bo dobičkaželjen za nebeški zaklad milosti božje.

B. *Katere obvezne norme vsebujejo poglavja I.—V. inkl. Pastoralne inštrukcije.*

Ta tvarina se je na večini konferenc dobro obdelala. Iz predloženih referatov se vidi, da so gospodje Pastoralne inštrukcije preštudirali, da pa niso vsi vprašanja enako razumeli; zato so podali odgovor v različnih smereh. Nekateri so prav dobro pogodili odgovor na vprašanje, nekateri prinašajo izvleček iz vse tvarine, drugi podajajo nekako kazalo, zopet drugi bolj ocenjujejo norme (sicer v dobrim smislu); mnogi si v gotovih stvareh niso na jasnem, kaj je obvezno, kaj nasvet.

Nekaj pripomb zaradi jasnosti:

1. Pastoralne inštrukcije niso le zbornik navodil za praktično dušno pastirstvo, ampak vsebujejo tudi obvezne norme. Te pa imajo isto obvezno moč kô t določbe Zakonika ljubljanske škofije, ker imajo značaj cerkvenega zakona; tudi one so potrjene in razglašene v smislu kan. 362 CIC in zato govori v njih škof kot zakonodajalec. Glede obveznosti posameznih določb Pastoralnih inštrukcij moramo uporabiti iste smernice, ki so podane glede obveznosti določb Z. lj. šk. v Škof. listu 1940, str. 105.

2. »Iz stvari same in besedila inštrukcij se razpozna obveznost teh navodil, ali je samo nasvet ali obvezna norma.« (Past. inštr., str. 3.) Izraz obvezna norma ne pomeni nič drugega kot zakon. Prvi in glavni učinek zakona pa je obligatio, dolžnost, držati se zakona. Obligatio legis je pa lahko gravis ali levis. Kakšno obveznost nalagajo posamezni zakoni, razvidimo iz stvari, okoliščin in namena zakona, kot tudi iz zakonodajalčeve volje.

3. Vse določbe 1. poglavja so za duhovnike obvezne, v kolikor določajo sredstva, ki so jim potrebna za pravo duhovno življenje. Obvezne so ali sub gravi ali sub levi, to je zavisno od osebe. Lahko katera za posameznika ni obvezna.

4. Opravljanje Duhovniške sobote je obvezna norma.

II.

Tvarina jesenske pastoralne konference je bila:

A. *Načela o filmu po okrožnici Pija XI., »Vigilanti cura«. Praktične naloge dušnega pastirja glede ustanavljanja in obiskovanja kina.*

Zavedajoč se velike važnosti tega perečega vprašanja sodobne pastoracije so gospodje tvarino tako v referatih kot v obširnih debatah prav temeljito obravnavali; posebno še z ozirom na krajevne potrebe in naloge.

Nekaj najvažnejših iznesenih misli in smernic naj bo tu poudarjenih. — Kino je velesila, ki si osvaja svet. Preko njega ne moremo iti. Zato ne smemo nasproti njemu nikdar pokazati načelno odklonilnega stališča, ker bi s tem v dobrih vernikih vzbudili misel, da je kino sam na sebi zlo. Kino je najboljša šola in vzgajališče. Če je bil doslej v pretežni večini šola za slabo, je dolžnost dušnih pastirjev, da ga osvojimo in usmerimo v šolo za dobro.

Kino je danes v mestih in industrijskih krajih in že tudi v večjih krajih po deželi nekaj vsakdanjega kot hrana. Da ne bo v škodo, moramo o njem mnogo govoriti, da bodo verniki pravilno poučeni. Zato imamo priliko v šoli, na prižnici, v spovednici, pri pastoralnih obiskih, pri pouku ženinov in nevest. Ker so že mnogi boljši verniki zaradi pogostnega obiskovanja kina postali bolj laksni, moramo ljudem vest oblikovati, da bodo tudi v filmu imeli za greh, kar je greh. Pridobiti moramo vernike za bojkot slabih filmov.

Velike važnosti je seznam filmov, nadzorni svet in cenzura. To je hvalježno polje za delo KA. Časopisje naj pa prinaša pravilne ocene filmov, ne samo reklame.

Katoliški kino naj se ustanovi v mestih, v industrijskih krajih in po krajih, kjer kino že kvarno deluje. Za drugod bi za enkrat zadoščal potujoči kino. Duhovnik naj bo vedno v zvezi s kinopodjetnikom, da bo imel vpliv na spored filmov. Vprašanje stalnega kina v prosvetnih domovih je pa kočljivo, ker bi zaradi njega začelo hirati društveno življenje. Vendar pa naj bodo domovi tako urejeni, da se lahko takoj prične s filmi, kjer bi bilo treba onemogočiti večje zlo.

Za bodočnost pa moramo biti pripravljeni, da bomo v možnih razmerah pomagali osnovati kino v vseh večjih krajih in tako bo zadostno število odjemalcev za podjetje, ki bo izdelovalo samo dobre filme, in ne bomo več navezani na izposojevalnice, od katerih moramo sprejeti, kar nam nudijo, in ne, kar mi želimo.

B. Katere obvezne norme vsebujejo poglavja VI.—IX. Pastoralne instrukcije.

Tudi to vprašanje se je na vseh konferencah dobro obravnavalo. Nekateri tozadevni referati so prav temeljiti. V splošnem tudi tu veljajo pripombe, ki so bile omenjene zgoraj pri 2. referatu pomladanske pastoralne konference. Pohvalno se pa omenja, da so gospodje najbolj obširno in točno obdelali poglavja v pastoralnih obiskih in o Katoliški akciji, kar je dokaz, da smatrajo to dvoje za najvažnejša in najuspešnejša sredstva današnje pastoracije.

V Ljubljani, dne 27. oktobra 1942.

Štev. 2807.

54.

Vpis v mrliško knjigo.

1. V mrliško knjigo se z zaporedno številko vpišejo vsi na teritoriju župnije mrtvi najdeni katoličani; vpišejo se tudi taki, ki se njih identiteta ne dá dognati, če se more presumirati, da so katoličani.

Za vse, ki so umrli nasilne smrti (ubiti, ustreljeni, samomorilci), se mora vršiti uradni komisijski ogled; če tega ogleda ni bilo, naj se to označi v opombi v mrliški knjigi; v vsakem primeru pa župnijski urad zahtevaj ogledni mrliški list občinskega urada; če se ne more dobiti se tudi to vpiše v opombi v mrliški knjigi. Če tega ni, naj skuša župnik dognati identiteto rajnega s pričami (vsaj dve), ki so rajnega osebno poznale; če tudi to ni mogoče, naj zapiše v mrliško knjigo »neznan«.

K posameznim razdelkom v mrliški knjigi je pripomniti: a) k razdelku »dan smrti« se zapiše: mrtev najden tega in tega dne; b) k razdelku »stanovišče« se zapiše: mrtev najden tam in tam (označi se kraj, kakor ga ljudstvo imenuje, n. pr. v Jelenovem borštu); c) k razdelku »bolezen ali vzrok smrti« se zapiše: umrl nasilne smrti.

Opomba. Če ni bilo komisijskega ogleda in oglednega mrliškega lista, se to v mrliški knjigi zapiše pod vpis kar počez:

»Uradnega komisijskega ogleda ni bilo. Ogledni mrliški list se ni mogel dobiti. Identiteto umrlega sta izpričala I. I. in I. I., ki sta rajnega osebno dobro poznala.« (Sledi podpis prič in župnika.)

2. Mrliški list naj se izda natančno po mrliški knjigi z vsemi opombami.

3. O vseh, ki so vpisani pod zaporedno številko, se izdajo statistični podatki.

Pripomni se še, da morajo v matičnih zadevah župniki občevati z Visokim komisariatom samo po škofijskem ordinariatu.

V Ljubljani, dne 13. novembra 1942.

Ignacij Nadrah,
gen. vikar.

55.

Slovstvo.

Srečko Zamjen: *Fátima*, Marijina beseda sodobnemu svetu. Mladinska založba. Ljubljana 1942. — Knjižica, spisana po najnovejših virih, je vzbudila splošno pozornost in je izšla že v drugi izdaji. Za današnje čase najbolj primerno čtivo. Priporočamo.

Dr. Gregorij Pečjak: *Pot k Bogu*. Molitve iz Večnega življenja. Založila Ljudska knjigarna v Ljubljani. Velik tisk za slabovidne. Priporočamo.

Knjižice salezijanske družbe: št. 209-210: *Upaj — zaupaj!*; št. 211-212: *Naše orožje*; št. 115-116: *Duhovni koledarček za l. 1943.*; št. 110a (ponatis): *Maggy*. — Priporočamo.

56.

Škofijska kronika.

Škof. ordinariat. Za tajnika škof. ordinariata in škof. kaplana je bil imenovan duhovnik Roman Malavašič.

Imenovani so bili za župnijske upravitelje: Franc Urbanec, kaplan v Cerknici, za Planino pri Rakeku; Leopold Čampa, kaplan v Črmošnjicah, za Staro cerkev pri Kočevju; Karel Papež, kaplan na Suhorju, za to župnijo; Franc Pezdir, kaplan pri Sv. Vidu nad Cerknico, za to župnijo; in Bogomil Škerlavaj, kaplan v Dragatušu, za to župnijo.

Premeščeni so bili: Mihael Trdin, prefekt Zavoda sv. Stanislava v Ljubljani, za kaplana na Suhor; dalje kot kaplani: Ivan Knafelj iz Kočevja v Črmošnjice, Janez Kalan iz Zagorja ob Savi v Cerknico, Anton Vidmar iz Kamnika v Kočevje in Janez Križaj iz Tržišča v Št. Jernej.

Nameščeni so bili semen. duhovniki oz. novomašniki kot kaplani: Karel Erjavec v Hinjah, Alojzij Kočar v Preserju, Franc Kozjek v Starem trgu pri Ložu, Jožef Pelan v Prečni, Franc Pustotnik v Št. Petru pri Novem mestu, Franc Remškar v Tržišču, Anton Strle pri Sv. Vidu nad Cerknico, Ludovik Šivic v Dragatušu, Anton Trdan v Adlešičih in p. Modest Golja, O. Teut., v Metliki.

Službovat so šli semen. duhovniki oz. novomašniki: v goriško nadškofijo: Alojzij Duhovnik in Anton Mušič; v tržaško škofijo: Stanislav Debevec, Ivan Markič, Maks Ocepek, Jožef Ogrinec, Martin Tavčar, Ladislav Tomazin in Franc Vrolih; v reško škofijo: Danijel Perkan.

Teološka fakulteta. Promoviran je bil dne 31. oktobra 1942 za doktorja teologije Peter Kovačič, gimn. profesor verouka v Celju.

Imenovana sta bila za honorarna učitelja verouka: Jožef Snaj, kaplan pri Sv. Jakobu v Ljubljani, na I. drž. moški realni gimnaziji v Ljubljani, in Alojzij Luskar, S. S., na II. drž. moški realni gimnaziji v Ljubljani.

V I. letnik škof. duh. semenišča v Ljubljani so bili sprejeti: Franc Glavan, Bogomir Hren, Alojzij Ilc, Jožef Kotlušček, Ivan Lovše, Franc Novak, Franc Oven, Jožef Sivec, Eligij Šerek, Franc Skufca, Feliks Zajec in Jožef Zajec (12).

Umrli so: Anton Hočevar, kaplan v Zagorju ob Savi, v žalni dne 26. oktobra 1942 v starosti 30 let; Jožef Seigerschmied, župnik v pok., na Blejski Dobravi dne 25. novembra 1942 v starosti 75 let; in p. Norbert Klement, O. Teut., kaplan v Metliki, dne 29. novembra 1942 v starosti 33 let. — Naj v miru počivajo!

Škofijski ordinariat v Ljubljani,
dne 7. decembra 1942-XXI.

† Gregorij,
škof.

Jože Jagodie,
škof. kancler.

Vsebina: 49. Posvetitev brez. Srcu Marijinemu. — 50. Bratovščina sv. Družine. — 51. Božična polnočnica. — 52. Facultas absolvendi a cenzura can. 2350 § 1. — 53. Pastoralne konference l. 1941. — 54. Vpis v mrliško knjigo. — 55. Slostvo. — 56. Škofijska kronika.

Izdajatelj: Škofijski ordinariat (Ignacij Nadrah). — Odgovorni urednik: Jože Jagodie.
Tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani (Jože Kramarič).